

[Rager.]

blive nødvendigt i den nærmeste Fremtid at skride til en saadan Revision, vilde Tiden jo vise, men der blev stadig ført Forhandling med Erhvervene:

Naar jeg har tilladt mig at bringe dette i Erindring, er det, fordi jeg gerne vil spørge den højtærede Finansminister, hvorledes de bebudede Overvejelser har foreligget, og om vi kan vente, at der bliver taget fat paa disse Spørgsmaal i en nær Fremtid.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse pege paa, at man maaske ved samme Lejlighed burde tage Spørgsmaalet op om den Appelret, der findes for dem, der mener at have Grund til at klage over Afgørelser af Toldadministrationen. Det er en noget mærkelig Ret. Saa vidt jeg forstaar, har man først for nylig opdaget, at dens Møder er offentlige. Men det er en besnærende Ret, for da Pressen mødte til disse offentlige Møder, formentlig for at referere dem, lykkedes det — og det skal der vist en hel Del til — at faa Pressen til at lade være med at referere.

Jeg har ikke kunnet trænge til Bunds i, hvad Grunden er til denne mærkelige sene Opdagelse af, at Møderne er offentlige, og den mærkelige Ting, at det, Pressen sad og hørte paa ved den Lejlighed, ikke blev refereret. Men det forekommer mig, at her er et Omraade, hvor vi maaske ogsaa med Udsigt til et godt Resultat kunde optage nogle Forhandlinger, og jeg tror, man i ret store Erhvervskredse vilde sætte Pris paa, om dette skete.

Jeg skal ganske afholde mig fra at optage det høje Tings Tid med ordret Referat af de Udtalelser, der er faldet, men skal henvise til de Spalter, jeg før nævnte, og til Udvalgets Betænkning, der findes i Till. A. Sp. 2507.

En lille ganske aktuel Ting vil jeg gerne have Lov til at berøre. Der fandtes i Aftes i et herværende Dagblad et Indlæg, der var udstyret omtrent som Zolas berømte Brev i sin Tid i Dreyfus-Affæren i Frankrig: *J'accuse*. Her stod „Retfærdigheden“ over. Men Folks Psyke er nu en Gang saaledes, at naar et Brev af den Art kommer frem; dækket af et forholdsvis anset Navn, saa vil, selv om Sagen har været nok saa grundigt undersøgt og behandlet, og der ikke foreligger nogen positiv Grund til at tro, at der er sket noget forkert, Snakken komme i Gang, hvis der ikke fra ansvarligt Sted kommer en beroligende Udtalelse.

Jeg gaar ud fra, at en saadan Ud-

talelse kan fremsættes, og jeg henvender mig til de to Ministre, under hvem Sagen maa formodes at sortere, Udenrigsministeren og Forsvarsministeren, for at henstille til dem, naar de tager Ordet her i Salen, at fremkomme med Erklæringer i den omhandlede Sag.

Lokale Spørgsmaal her fra Byen har jeg ikke mange af; men jeg har eet, som jeg gerne vil nævne, og som lægger megen Beslag paa Opmærksomheden indenfor Kredse i København og paa Frederiksberg nu. Man ved sikkert, hvad det er for et Spørgsmaal: Huslejeloven.

Den nugældende Huslejeloeb løber ud, og vi har allerede set Diskussionen blive lagt op i et meget højt Plan. Vi har set Interesserne tørne hurtigt og stærkt imod hinanden. Jeg vil udtale det Haab, at det maa lykkes os, naar denne Sag kommer til Forhandling her, at finde hinanden paa en saglig Forhandlings Basis, saa at vi faar en Løsning saa god, som det er muligt at opnaa den under Hensyn til, at vi skal og bør og maa naa til en Løsning.

Men jeg henstiller til den højtærede Indenrigsminister, at der bliver givet Rigsdagen den bedst mulige Tid til Behandling af Sagen. Jeg henstiller, at Lovforslaget forelægges hurtigst muligt, og haaber, at det Udvalg, der da vil blive nedsat, vil tage virkelig og hurtigt fat paa Sagen, saaledes at den ikke kommer til at høre til de Sager, der bunker sig op og eventuelt skal frem og tilbage mellem de to Ting i Slutningen af Marts Maaned. Jo før denne Sag bliver afgjort, des bedre vil det være.

Dernæst har jeg en lille Sag, i og for sig ubetydelig, men som jeg drager frem, fordi den viser en Opfattelse af Embedsmandsstillingen, som jeg mener ikke er rigtig og ikke mere hører hjemme i vort moderne Samfund. Embedsmænd skal, forekommer det mig, holde sig fra at forsøge paa at belære os andre naive Stakler om, hvorledes vi skal bære os ad i vort private Erhverv. Jeg tror, vi klarer os bedst uden det, og jeg synes det nærmer sig Næsvished, naar dette bliver forsøgt.

Det er ikke, fordi den Slags gør saa forfærdelig stærkt Indtryk paa mig personlig, men jeg fremdrager det, fordi jeg har konstateret et Tilfælde, og jeg ved, at den Slags Tilfælde virker uhyre irriterende paa Folk af mere kolerisk Temperament. Efter denne Indledning skal jeg ganske kort referere, hvad det drejer sig om.

Der findes en Forordning om, at man kan træffe en Aftale med Postvæsenet,